

opusdei.org

Prelatens brev (april 2011)

Johannes Paulus II:s
saligförklaring och några
Evangeliets händelser som
Kyrkan föreslår är en inbjudan
– påpekar Prelaten – för att leva
Fastetiden med intensitet och ta
emot Påskens firande.

2011-05-30

Mina kära: må Jesus bevara mina
döttrar och söner!

Låt oss alltid, även under fastan,
älska den oerhörda rikedom som

Kyrkan ger oss i Guds ord, eftersom det leder oss att förnya vår själs krafter för att raskt fortsätta vandra mot påskan. **Genom att meditera över och fördjupa oss i Ordet, för att dagligen kunna leva efter det, lär vi oss att be på ett värdefullt och oersättligt sätt. Genom att uppmärksamt lyssna på Gud, som oavbrutet talar till oss i våra hjärtan, ger vi näring åt vår tro, som började den dag då vi döptes.**

[1]

Vår Herre Jesus Kristus leder oss på denna vandring. Han har till och med själv sagt: *Jag är vägen, sanningen och livet.*[2] Den helige Augustinus kommenterade detta ställe i Johannesevangeliet och skrev: «Det har inte blivit sagt åt dig, att du skall anstränga dig att hitta vägen, för att så komma fram till ”sanningen och livet”. Så är det inte sagt. Stå upp, du late, vägen själv har kommit till dig och väckt dig ur

sömnen. Om han har lyckats väcka dig, stå då upp och gå.»[3]

Fastans andra del ger oss ett bra tillfälle att gå igenom de föresatser som vi hade bestämt då dessa veckor inleddes och att förnya vår uppriktiga önskan att vara väl förberedda inför stilla veckan och påsk. Det går att som en röd tråd använda de evangelietexter som vi kommer att läsa de kommande söndagarna i mässan, vilket Benedikt XVI påpekar i årets fastebudskap. Den kan också vara nyttigt att intensivt stanna upp vid andra årsdagar och händelser dessa dagar, som till exempel sjätte årsdagen av Johannes Paulus II: s bortgång, i morgon den andra april, och hans saligförklaring den kommande första maj.

Årsdagen av Johannes Paulus II: s hädanfärd får oss att minnas den föredömliga trohet till Gud som den

helige Fadern gav Kyrkan och världen. Det djupa intryck som hans heliga död gjorde över hela världen, såväl som den utomordentliga tillströmning av människor i alla åldrar, särskilt unga, som dessa dagar tog sig till Rom för att vaka vid hans heliga kvarlevor var ett tydligt tecken på att tron är levande i väldigt många personer, även om den ibland gömmer sig under ett lager av vana, slentrian och till och med synd. Men den helige Andes andetag räcker för att få många människor att gå igenom en djup omvändelse och närma sig Gud på nytt, vilket hände dessa oförglömliga dagar i april 2005.

Samma övernaturliga reaktion hände återigen kort därefter med anledning av valet av Benedikt XVI som påve, den 19 april. Vid det tillfället var vi rörda, övertygade och tacksamma vittnen till det som den helige Fadern hävdade med styrka under mässan som inledde hans

uppdrag som påve: **Kyrkan lever!**

Det är verkligen inte möjligt att den kan torka ut – även om den vid vissa tillfällen verkar vackla – eftersom den bistås av Hjälparen och dess huvud är Jesus Kristus, som har uppstått och förhärligats och är hela skapelsens konung.

Denna säkerhet, som kommer från tron, höjer sig ständigt som en orubblig klippa för vår tro och vår övernaturliga optimism. Vår Fader Gud – denne kärleksfulle Fader, som tar hand om oss som sin ögonsten(5:e Mos. 32:10), enligt det som Skriften uttrycker på ett så åskådligt sätt att vi kan förstå det – upphör inte att genom den helige Ande helga Kyrkan som grundades av hans älskade Son. [4] Dessa ord av den helige Josemaría fyller oss med tröst och säkerhet mitt i de hinder som på så många olika nivåer i livet ställs upp på Guds folks pilgrimsvandring. Var lugna, fortsatte han: den heliga Kyrkan är

oförgänglig (...). Tänk dessutom på att om alla de som faller till föga översteg antalet personer som håller ut, skulle ändå den mystiska verklighet (klar, obestridlig, även om våra sinnen inte uppfattar det) vara kvar, den verklighet som utgörs av Kristi kropp, han som är vår Herre själv, av den helige Andes verkan och av Faderns kärleksfulla närvaro.[5]

Jag tänker att den förestående saligförklaringen av Johannes Paulus II är ytterligare ett tecken på Kristi mystiska kropps helighet, på Hjälparens förnyande kraft, på Gud Faderns barmhärtighet: kort sagt, på den heliga Treenighetens kärlek som aldrig överger Kyrkan. Och jag är övertygad om (och detta ber jag Gud om) att saligförklaringen av denne helige påve återigen kommer att i världen och i Kyrkan framkalla en våg av tro och kärlek, av tacksamhet till vår Herre och av lojalitet full av förtröstan på Kyrkan, vår Moder. Jag

blev alltid rörd av att Johannes Paulus II, när han talade om trohet, använde liknande uttryck som förekommer i den helige Josemarías förkunnelse och hävdade att ett oundgängligt villkor för denna lojalitet är ”kontinuiteten” längs årens lopp.

Såsom jag föreslog er i början av brevet, låt oss under tiden förbereda oss för påsk och i vår personliga bön betrakta de evangelieläsningar som liturgin erbjuder oss dessa veckor. Låt oss därför modigt undersöka om vi har hållit och håller Jesus Kristus nära sällskap, om vi lyssnar och tillämpar det han säger oss, om vår önskan är att aldrig lämna honom ensam.

Nästa söndag, den fjärde fastesöndagen, kommer vi att läsa texten om den blindfödde som botas, då Jesus Kristus uppenbarar sig som världens ljus. På hans ögon strök han lite deg gjord av jord och hans

gudomliga saliv och sade: ”Gå och tvätta dig i Siloadammen.” (Siloa betyder utsänd.) Mannen gick dit och tvättade sig och kom tillbaka seende.

[6] Därefter tar evangelisten upp dialogen mellan Jesus och denne man. Vi bör var och en av oss tänka att Herrens fråga till den blinde riktas personligen mot oss: *Tror du på Människosonen?* [7] Tror du verkligen, verkligen? Inte bara med förnuftet utan med hjärtat och viljan, med hela ditt liv att Jesus Kristus är din Frälsare, att han är Guds inkarnerade Son, som dog och uppstod för dig och för mig? Denna trosbekännelse, som vi högtidligt kommer att förnya på påsknatten, innebär ett starkt åtagande, påverkar hela vårt liv, utan att lämna något utrymme åt egoistiska planer, att stänga in oss själva i vårt egna jag. Låt oss kämpa för att raskt och med glädje förmå avstå från planer som, även om de är väl genomtänkta, inte får plats i den Plan (ja, med versal)

som Gud anvisar var och en. Låt oss ivrigt leta efter olika sätt att hjälpa andra personer att öppna sina ögon för Guds ljus. Låt oss ödmjukt bönfalla Herren om trons nåd för oss själva och för andra.

Följande söndag, den femte fastesöndagen, kommer vi att lyssna till det ställe då Lasarus uppväcks från de döda. Jesus utför ett storslaget under och uppenbarar sin gudomlighet på ett vältalande sätt: vem kan väl ge livet tillbaka till någon som varit död flera dagar, om inte Gud? Mästaren tilltalar oss som han tilltalar Marta, Lasarus syster: *Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?*^[8] Trots de uppenbara och synliga tecknen på att hennes bror dött, vilket hon har svårt att acceptera, tvekar inte denna kvinna att bekänna sin tro på livets och

dödens Gud: *Ja, Herre, jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma hit till världen.*[9] Sedan skedde undret. Dessa under kommer även att ske i vårt liv och i så många andra personers liv som vi vill ta till Jesus, om vi inte saknar tro, som den helige Josemaría försäkrade: Ge aldrig upp hoppet. Lasaros var död och stadd i förruttnelse: *Iam foetet, quatrduanus est enim* - Han luktar redan, det har ju gått fyra dagar, säger Marta till Jesus.

Om du lyssnar till Guds ingivelse och följer den, Lazare, *veni foras!* - Lasaros, kom ut!, så återvänder du till Livet.[10]

Med den skarpsynthet som Gud gav honom för att tränga in i den heliga Skriftens andliga betydelse uppmanade vår grundare ofta till fördjupning av denna text. När han 1964 predikade för en liten grupp människor sade han: När jag tänkte

på glädjen i denna familj, hos dessa vittnen till undret; när jag tänkte på Jesu egen glädje, med hans hjärta som svämmade över av glädje till följd av de andras lycka, ungefär som när han grät då han såg Martas och Marias tårar, då kom jag att tänka på denna bönesuck som vi upprepar så ofta: omnia in bonum! (jfr Rom 8:28), allt det som händer länder till det bästa. Även lidandet, så länge som vi inte på ett fånigt sätt envisas med att hålla fast vid det eller inbillar oss det till följd av vår fantasi invecklingar. Vad än må hända i vårt liv, kommer vi att hämta frid och styrka om vi överlämnar oss i Herrens händer, eftersom Guds nåd omvandlar oss till verksamma redskap.[11]

På palmsöndagen i slutet av fastan inleds Stilla veckan. Det är som en ingångsport som tar oss till dessa för frälsningshistorien avgörande dagar. På skärtorsdagens morgon koncelebrerar biskopen mässan

omgiven av sina präster och med en stor del av Guds folk närvarande. Under denna mässa vigs de heliga oljor som kommer att användas för att konsekra altare, för att smörja katekumenerna (som när de tar emot dopet kommer att vara liksom altaren som tjänar Gud) och för att användas i de sjukas smörjelse. Även krismat kommer att vigas, vilket är materialen för konfirmationens sakrament, som gör de döpta myndiga i Kristus. Under detta firande förnyar prästerna sina prästlöften som de gav när de prästvigdes. Alla medlemmar i det prästerliga folket, ämbetsbärare och lekmän, stämmer andlig träff i detta liturgiska firande. Vilket bra tillfälle att göra vår bön till Jesus, evige överstepräst, mer intensiv, för att det skall finnas många heliga präster och även kristna lekmän – män och kvinnor – som på allvar strävar efter helighet, var och en i sitt stånd!

På kvällen, i mässan *in cena Domini*, kommer vi särskilt ihåg instiftandet av Eukaristin och prästadömet. Det sakramentala förnyandet av påskmysteriets *i dag*, Korsets *i dag* – vilken Herren föregrep i den sista nattvarden – blir närvarande i varje eukaristifirande och på ett framstående sätt på skärtorsdagen. Låt oss förundras över Kalvarieoffrets beständiga närvaro, särskilt under mässan *in cena Domini*. Innan förvandlingen denna dag lägger den romerska kanonbönen några ord i prästens mun som är speciella för denna högtid: *När han idag, på aftonen före sitt lidande för vår och hela världens frälsning, höll måltid med de sina, tog han brödet i sina heliga händer...*[\[12\]](#)

Låt oss be den heliga Treenigheten att detta överflöd av Jesu Kristi kärlek aldrig går oss obemärkt förbi. Han har inte bara gett sitt liv en gång på korset, utan han har velat instifta

den heliga Eukaristin och prästadömet så att vi alltid och överallt, ända till hans återkomst i härlighet vid tidens slut, skalla kunna komma i levande och sann kontakt med hans frälsande offer. Låt oss försätta oss i ”tillbedjan inför detta mysterium: detta stora mysterium, detta barmhärtighetens mysterium. Vad hade Jesus väl mer kunnat göra för oss? I Eukaristin ger han oss i sanning ett yttersta bevis på sin kärlek, ända ’till slutet’(jfr. Joh 13:1), en kärlek som inte känner några gränser.”[13] Kvällsmässan på skärtorsdagen för oss in i minneshögtiden av vår Herres lidande och död dagen därpå. ”Det finns en oskiljaktig förbindelse mellan den sista nattvarden och Jesu död. Under den första ger Jesus sin kropp och sitt blod, det vill säga hans jordiska liv, han ger sig själv och föregriper sin död och omvandlar den till en kärleksgärning.”[14] När vi denna dag tillber det heliga korset,

låt oss säga ett uppriktigt *Tack!* till vår frälsare som tillsammans med vår vilja att vara honom mycket trogna leder oss till att fortsätta vandra med uthållighet och glädje på helighetens väg.

Så kommer vi till påskafton. I väntan på Herrens slutgiltiga seger är påskafton en dag för tystnad och inre samling. Altaren är avklädda, ingen liturgi firas; vi kan till och med märka frånvaro av det heliga sakramentet, som bevaras på en avskild plats i fall att det skulle vara nödvändigt att ge kommunionen som den sista vägkosten. I år infaller påskafton den 23 april, årsdagen av den helige Josemarías första kommunion och konfirmation.

Dessa omständigheter (att inte kunna fira mässoffret) får mig att tänka på att Guds försyn bestämde att vår grundare inte kunde fira den heliga mässan på 50-årsdagen av sin

prästvigning, eftersom det var långfredag. Trots detta var hela hans dag som alltid en *mässa* (kanske ännu intensivare än vanligtvis) tack vare hans nära förening med korsoffret. Jag inbjuder er att vända er till hans förbön så att vi under dessa tre heliga påskdagar förblir särskilt förenade med vår Herres brännoffer och försöker att mycket intensivt förena oss med hans hängivelse till oss.

Till slut kommer vi till påskafton och **då vi förnyar våra doplöften och ånyo bekräftar att Kristus är Herren i vårt liv, det liv som Gud gav oss när vi återföddes av vatten och helig Ande. För att bli Kristi lärjungar bekänner vi åter vårt fasta beslut att handla till följd av Nådens verkningar.[15]**

Jag återkommer till det som jag alltid säger: be för mina böneämnen. Som jag redan meddelat er har ett av de

främsta ämnena de senaste veckorna varit följderna av jordbävningen i Japan och krigskonflikterna på flera platser i världen, särskilt Elfenbenskusten och Libyen. Låt oss vända oss till Jungfru Maria, *Fredens drottning*, och åkalla henne med tro i rosenkransens litania. Låt oss även fortsätta att vara mycket förenade med den helige Fadern, särskilt den 19 april, årsdagen av hans val till Petri stol. Be även för mig som den 20 april inleder ett nytt år av min tjänst som herde till Kyrkan som prelat av Opus Dei.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 april 2011

[1] Benedikt XVI, Fastebudskap inför fastan 2011, 4/11 2010, nr. 3.

[2] Joh 14:6.

[3] Tidegården, 2:a läsningen under fjärde fastesöndagen (Den helige Augustinus, *Enarrationes in psalmos*, 34, 9: CCL 36, 316).

[4] S: t Josemaría, predikan *El fin sobrenatural de la Iglesia*, 28/5 1972.

[5] *Ibid.* [6] Joh 9:7.

[7] Joh 9:35.

[8] Joh 11:25-26.

[9] Joh 11:27.

[10] S: t Josemaría, *Vägen*, nr 719.

[11] S: t Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 22/7 1964.

[12] Missale, Första eukaristiska bönen, bönen *Qui pridie* som hör till skärtorsdagens kvällsmässa.

[13] Johannes Paulus II, Encyklikan *Ecclesia de Eucharistia*, 17/4 2003, nr 11.

[14] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 31/3 2010.

[15] Benedikt XVI, Fastebudskap inför fastan 2011, 4/11 2010, nr. 2.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-april-2011/> (2026-03-10)